

Stravinsky, *Agon*, de opname uit 1957 en een van mijn eerste platen. Niet de cd, die ik ook heb, maar die doorleefde, bekraste en vertikte pláát moet mee, inclusief *Canticum sacrum* op de b-kant. Voor dit soort stukken is de plaat uitgevonden, al was het maar omdat er geen zaal en geen concert is waar *Agon* echt tot zijn recht komt. Nog altijd klinkt weinig muziek mij actueler, ja, moderner in de oren dan dit stuk uit 1958. Wie *Agon* meeneemt smokkelt bovendien een heleboel muziekgeschiedenis in vermomming mee, dus dat bespaart ruimte. Op het moment dat de laatste toon van deze plaat voor eeuwig in ruis opgaat, hoop ik het geheim van de toekomst der muziek te kennen.

Bach, maar wat van Bach? Isabelle Huppert verscheen onlangs in Cannes als levend kunstwerk. Op haar sproetige armen stond geschreven dat God Bach kan bedanken omdat Bach het bewijs is van het bestaan van God. Juist, alleen: welke van de tweehonderzoveel cantates? Nee, ik keer terug naar de bron. Naar nóg een zwaar gehavende plaat: de *Goldberg-varianties*, zoals een jaar of vijfendertig geleden gespeeld door Gustav Leonhardt, Bachs belangrijkste zaakwaaarnemer op aarde. Ik heb wel eens gehoord dat Leonhardt na de opname een hartaanval kreeg. Dat verhaal pleit voor hem, ook als het niet waar is.

Ook mee: Thelonious Monk. Een van de raadselachtigste en meest ontroerende muziekbedenkers die de vorige eeuw heeft voortgebracht. En nu ik toch een pick-up bij me heb, dan maar meteen de eerste of tweede Monk die ik de mijne mocht noemen. Titel: *It's Monk's Time*, label CBS, en alleen al de eerste pianosolo, een onnavolgbaar hotsebotsende versie van *Lulu's Back in Town*, is voldoende om je in je somberste momenten met de wereld te verzoenen.

Louis Andriessen, *De Tijd*. Een soort genesis van de muziek, althans de verbeelding daarvan. Het stuk opent met een *bing bang* en in de naklank van die klap begint zich heel geleidelijk muzikaal leven af te tekenen. Meesterlijk, vooral bij de onveranderlijke aanblik van de zee die je verbanningsoord omspoelt. Mij lijkt dat luisteraars met een katholieke jeugd in het voordeel zijn, maar dat geldt voor veel muziek, behalve voor Bach. Toen God de tijd schiep had hij net als Andriessen een meetlat en liniaal onder handbereik.

Alleen is maar alleen, dus ik vraag Anne Sofie von Otter mij gezelschap te houden. Echt houden van zangeressen doe ik niet gauw, maar als het raak is, dan is het ook *amour fou*. Het liefst zou ik mijn eigen verzamelplaat maken, met Schuberts *Ständchen* ('zögernd leise', met meisjeskoor!), met Ravels Mallarmé-liederen, met Vivaldi's cantate *Cessate, omai cessate*, met Schumanns *Frauenliebe und Leben*, alleen niet met Elvis Costello, al mag haar gecroonde versie van *For No One* van Lennon & McCartney er wezen. En omdat zo'n plaat niet bestaat wordt het Händels *Ariodante*. Ik zal huiveren bij de aria *Con l'ali di constanza* en duimzuigen bij *Scherza infida*.